

de andre kirkelige Partier og se at finde en Mand, de kan være fælles om. Hele det Spørgsmaal har ikke og vil ikke faa den Virkning, som det ærede Medlem Hr. Povlsen mener, at det enten vil skabe en Repræsentation og en stærk partibunden kirkelig Ordning i det hele taget eller ogsaa skabe Opløsning. Jeg tror ikke, at nogen af Delene vil finde Sted.

I den Forbindelse blev der ogsaa talt om Præsternes Stemmeret. Jeg tror, det blev knyttet sammen med Andenpræstens Stemmeret som Medlem af Menighedsraadet. Jeg tror, at der ogsaa her ligger et Fejlsyn til Grund. Andenpræsten er nemlig Præst for hele Menigheden. Han lønnes ganske vist af en Del af Menigheden, men han er ansat som Menighedens Præst, og det er derfor rimeligt, at han ogsaa træder ind i Menighedsraadet. Der kan tænkes Tilfælde — i alt Fald stod jeg forrige Gang, jeg var Minister, overfor et saadant —, at Andenpræsten i Virkeligheden repræsenterede hele Sognet, medens Sognepræsten saa godt som ingen Tilslutning havde i Sognet. I et saadant Tilfælde vilde vel sagtens alle finde, at Andenpræsten skulde have Stemmeret. Men med Hensyn til Præsternes Stemmeret ogsaa her ved Bispevalget vil jeg dog bede ærede Medlemmer erindre, at Præsterne ikke længere staar i Modsætning til Menighedsraadene, men er valgt af dem. Allerede nu er snart alle Præster valgt af Menighedsraadene, og dette vil ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden, saaledes at Flertallet i et Menighedsraad har den Præst, det selv har valgt. Derfor vil Præstens Stemme f. Eks. ved Bispevalg slet ikke komme i Strid med Menighedsraadets Flertals Stemmer. De vil maaske ikke i alle Tilfælde falde sammen — fordi Præsterne har deres særlige Interesser, som jeg før nævnte —, men dog som oftest. Saa kan man sige: Ja, men saa bliver det jo fuldstændig Flertallet, der gælder. Ja, det er Regelen. Men her er det, vi atter staar overfor, at Partierne, for at være sikre paa at faa den Mand, de ønsker, maa forhandle sammen om det.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen spurgte mig, om de Præster, der er ansat efter den midlertidige Lov, vi fik i 1920, naar de søgte andet Embede, skulde gaa samme Vej som første Gang. Det skal jeg ikke udtale mig bestemt om. Men jeg mener dog for mit Vedkommende at kunne sige, at jeg anser det for urimeligt, at denne Bestemmelse skal gælde for dem, naar de en Gang er antaget, uden at man har krævet den overholdt. Jeg mener, at de Præster, som bliver ansat efter den Lov, vi nu laver, forudsat,

at den bliver vedtaget, maa finde sig i de Bestemmelser.

Det ærede Medlem spurgte mig ogsaa, hvilken Form for Præsteløfte man havde brugt overfor disse Præster, der er indtraadt som Præster i Folkekirken, efter § 1, Nr. 6, i Loven af 1920. Det kan jeg ikke svare paa. Det er nemlig ikke mig, der tager Løfte af disse Præster, men Biskopperne. Men Oplysning derom kan skaffes til Veje.

Det ærede Medlem mente, at vi forfatningsmæssigt set havde det saadan her i Landet siden 1855, at Ansvar for Forkyndelsen var lagt mere og mere ud i Sogne-menighedernes Haand, men her maa jeg modsige det ærede Medlem. Vi har dog ikke faaet Folkekirken indrettet saadan, at den bestaar af en 1 200—1 300 Sogne-menigheder, som hver har sit Omraade, ogsaa med Hensyn til Forkyndelsen. Muligt ønsker det ærede Medlem det saaledes, men saaledes er det ikke. Og hvad Tilfældet i Ryslinge angaar, er det ikke afgjort endnu. Da det kom frem, truede det med at faa en politisk Karakter. Jeg fandt det højst usmageligt og ogsaa højst uheldigt for Folkekirken, om et saadant Tilfælde skulde faa politisk Karakter, og derfor maatte jeg for mit Vedkommende ønske, at Sagen ikke blev taget for hurtigt, men at Sindene fik Lov til at beroliges og Udviklingen Lov til at foregaa i Ro. Den samme Mening har Biskoppen derovre haft. Det, der er sket derovre, er, at Menigheden har spaltet sig i to. Men der er ingenlunde sket det, som det ærede Medlem synes at forudsætte, at man har slaet sig til Ro og ment, at nu kunde det blive, som det var, og bestaa saadan ogsaa i Fremtiden. Paa ingen Maade!

Det ærede Medlem og hans Parti vilde gaa ind paa det nye jyske Stift, og det samme vil Socialdemokratiet. Det er ogsaa ret selvfølgelig. I Lovforslaget staar der, at det skal ordnes ved kongelig Resolution. Jeg udtalte derom ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at Stillingen ikke endnu var saa klar, at Grænserne kunde fastsættes i selve Loven. Det Ønske er fremsat navnlig i Sønderjylland at faa Stiftsinddelingen lagt saaledes, at alle Tvilsspørgsmaal, som opstaar dernede, kan afgøres af den samme Biskop. Dette er en Betragtning, som man ikke uden videre kan skyde til Side. Men samtlige den Slags Spørgsmaal vil jo ikke kunne afgøres af samme Biskop, hvis man deler Sønderjylland paa langs. Min Opfattelse falder fuldstændig sammen med de Udtalelser, der her er kommet frem, at man vist maa vælge at lægge Bispedømmet i Haderslev, og saa antager jeg, at Tør-